

לחיות במלכות אלוהים

מבוא לאמונה הקתולית

שיעור 12 : בנוכחותו

אלוהים פוגש את עמו באוהל מועד ובפולחן הכנסייה

1. ישוע המשיח פדה אותנו מחטא ואִפְשֵׁר לָנו להגיע לָגֶן עֵדֶן. אֵךְ כִּיצַד נִגִיעַ לָשֵׁם? סִיפּוֹר שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל עוֹזֵר לָנו להבין אֵת סִיפּוֹרוֹ שֶׁל הָאָדָם. הַבְּנֵת מִסְעוֹ שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים לָאָרֶץ הַמּוֹבְטַחַת מֵרָאֵה לָנו אֵת הַדֶּרֶךְ שֶׁבָּה עָלִינוּ לִהְיוֹת לָגֶן עֵדֶן.
2. אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לִהְיוֹת אֵת הַמְּסִתּוֹרִין שֶׁל הַמְּשִׁיחַ בַּכֶּךְ שֶׁאֲנוּ מִתְקַדְּמִים מִן הַנְּרָאָה אֶל הַבְּלִי נְרָאָה, מִן הַסִּימָן אֶל הַדְּבַר הַמְּסוּמָן, מִן הַ"תְּקִדְשִׁים" אֶל הַמְּסִתּוֹרִין. אַרְבַּעַה "צַעֲדִים" מִפְּרִידִים בֵּין הַבְּרִית הַיְשָׁנָה לַמְּצִיאוֹת הַשְּׁמַיִמִית:
 - א. יְצִיאַת מִצְרַיִם וְהַפּוֹלְחָן בְּאוֹהֶל מוֹעֵד
 - ב. הַתְּגַשְׁמוֹת בַּמְּשִׁיחַ
 - ג. הַתְּגַשְׁמוֹת הַנִּמְשַׁכֶּת בַּחַיִּי הַכְּנִסְיָה
 - ד. הַתְּגַשְׁמוֹת מוֹחֲלֵט בְּגֶן עֵדֶן

(א) יציאת מצרים והפולחן באוהל מועד

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִשׁוֹעֲבֵדִים בַּמְּצָרִים לַמֶּשֶׁךְ 400 שָׁנָה. אֱלוֹהִים שׁוֹלַח אֵת מֹשֶׁה לְהוֹצִיאֵם מִשָּׁם. יְצִיאַתָּם מִתְּחִילָה בַּפֶּסַח, שֶׁבּוֹ הֵם מוֹגְגִים מִפְּנֵי מוֹוֹת בְּאִמְצַעוֹת דָּם הַשֶּׁה. אֱלוֹהִים מוֹצִיא אוֹתָם מִמְצָרִים בְּאִמְצַעוֹת עֵמּוּד הָאֵשׁ וְעֵמּוּד הָעֲנַן. הֵם עוֹבְרִים דֶּרֶךְ מִי יָם סוּף, וְאֱלוֹהִים נוֹתֵן לָהֶם אֵת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי. אֱלוֹהִים פּוֹגֵשׁ אֵת עַמּוֹ בְּאוֹהֶל מוֹעֵד, שֶׁם הֵם מְקַרְבִּים קוֹרְבָנוֹת בְּתִיוּךְ הַכּוֹהֲנִים. בְּגִלְל חוֹסֵר אֲמוֹנַתָּם עֲלֵיהֶם לְנֹדוּד בַּמִּדְבָּר בַּמֶּשֶׁךְ 40 שָׁנָה. אֱלוֹהִים מִסְפֵּק עֲבוֹרָם לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם – מָן – וְלִבְסוּף מְבִיא אוֹתָם לֵיעֵד, לְכַנֵּן, הָאָרֶץ הַמּוֹבְטַחַת.

(ב) ישוע מגשים את סיפור יציאת מצרים

ישוע הוא נביא, מֹשֶׁה הַחֲדָשׁ, שִׁיצֵא מִמְצָרִים בִּינְקוּתוֹ וְעֵבֵר דֶּרֶךְ מִי הִירְדֵן כְּשֶׁנִּטְבַּל. הוּא פוֹתֵה בַּמֶּשֶׁךְ 40 יוֹם בַּמִּדְבָּר וְנוֹתֵן תּוֹרָה חֲדָשָׁה לְעַם יִשְׂרָאֵל. הוּא הַאֲכִיל אֵת עַמּוֹ בַּלֶּחֶם פְּלָאִי, וּבְאִמְצַעוֹת רֵז הַפֶּסַח שֶׁלּוֹ הוּא שֶׁהָאֱלוֹהִים הַנּוֹשֵׂא חֲטָאת הָעוֹלָם. בְּתַקּוּמוֹ נִיצַח אֵת הַחֲטָא וְאֵת הַמּוֹוֹת וּפְתַח אֵת הַדֶּרֶךְ לָגֶן עֵדֶן – "הָאָרֶץ הַמּוֹבְטַחַת" הַחֲדָשָׁה עֲבוֹר הָאֲנוּשׁוֹת. אַחֲרֵי שֶׁקָּם לְתַחִיָּה הוּא יֵצֵר עִם חֲדָשׁ – הַכְּנִסְיָה.

(ג) יציאת מצרים וחיי המשיח מתגשמים בכנסייה

1. חַיֵּי הַנוֹצְרִים הֵיא יְצִיאַת מִצְרַיִם חֲדָשָׁה, שֶׁבָּה ישוע מוֹבִיל אוֹתָנוּ מֵעַבְדוֹת לַחֲטָא אֶל הָאָרֶץ הַמּוֹבְטַחַת הַשְּׁמַיִמִית שֶׁלָּנוּ. אֵךְ כִּיצַד נִגִיעַ לָגֶן עֵדֶן?
2. קֶשֶׁר אִישִׁי עִם אֱלוֹהִים הוּא הַכְּרַחֲי, אֵךְ הוּא אִינוּ מִסְפִּיק: עָלִינוּ לְהִיעֲשׂוֹת מִתְּאִימִים לַחַיִּים בְּגֶן עֵדֶן עַל יְדֵי הַפִּיכְתָּנוּ לְקַדוּשִׁים. נִדְרָשׁ שִׁינוּי אֲמִיתִי, לֹא רַק אֲמוֹנָה. אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים לְקַחַת חֶלֶק בַּחַיִּי אֱלוֹהִים: עָלִינוּ לְהִיוֹלָד מִחֲדָשׁ לַחַיִּים הָעֵל טְבַעִים, וְלֹאפְשֵׁר לַחַיִּים הַלָּלוּ לְגִדּוֹל בְּנוּ.
3. כִּיצַד אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים חַיִּים עַל טְבַעִים? אֱלוֹהִים הָאֵב מְכִין עֲבוֹרָנוּ הַשְּׁתַּתְּפוֹת בַּחַיִּי הַשִּׁילוּשׁ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלּוֹ. ישוע הַמְּשִׁיחַ הוֹפֵךְ אֵת תּוֹכְנִיתוֹ (שֶׁל הָאֵב) לְמִמְשִׁית בְּאִמְצַעוֹת רֵז הַפֶּסַח שֶׁלּוֹ. רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ מִמְּשֵׁ אֵת תּוֹכְנִיתוֹ, וְהַכְּנִסְיָה מִיִּישַׁמַת אוֹתָהּ בַּחַיִּינוּ בְּאִמְצַעוֹת הַפּוֹלְחָן וְהַתְּקִדְשִׁים. חַיֵּי הַפּוֹלְחָן שֶׁל הַכְּנִסְיָה הֵם יְצִיאַת מִצְרַיִם הַחֲדָשָׁה.
4. יְצִיאַת מִצְרַיִם הַחֲדָשָׁה פּוֹתַחַת בְּמוֹתוֹ כְּקוֹרְבָן שֶׁל שֶׁהַפֶּסַח, ישוע הַמְּשִׁיחַ. עָלִינוּ לְעִבּוֹר אֵת יָם סוּף וְ"לְעֻזּוֹב אֵת מִצְרַיִם" – הַעַבְדוֹת לַחֲטָא – מֵאַחֲרוּיָנוּ. ישוע מוֹבִיל אוֹתָנוּ לְעֵבֵר הָאָרֶץ הַמּוֹבְטַחַת הַשְּׁמַיִמִית שֶׁלָּנוּ בְּאִמְצַעוֹת "עֵמּוּד הָאֵשׁ" שֶׁל רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ הַשּׁוֹכֵן בְּקִרְבָּנוּ וּמְדִרִיךְ אוֹתָנוּ.

קכ"ק 1075

שמות א 13, ג 4-10, יב
שמות יג 21, יד 29-30
שמות יט 5-6

שמות כט 43
דברי ח 2-3
דברי לב 49

יוח' ו 14
מתי ב 14-15, א 9, יב-יג
מתי ה-ז, יד 14-21
קורי'א ה 7
מה"ש ב 3-4

תהלי' כג; יוח' י 11

התגי' כא 27
פטר'ב א 4

<p>5. ביציאת מצרים החדשה עלינו להיות מעוצבים כעם, מאוחדים בכללים משותפים לחינו, כפי שהיה עם ישראל בסיני. אנחנו זקוקים ל"משכן (אוהל מועד)" חדש, שבו נוכל להקריב קורבנות, לקבל סליחת חטאים, להיפגש עם אלוהים ולעבוד אותו. אנחנו זקוקים למזון על טבעי שיחזק אותנו במסענו אל גן עדן.</p>	
<p>6. כשאנחנו עוזבים את עבודת החטא מאחורינו, אנחנו עוברים דרך מי הטבילה, ונולדים מחדש במים וברוח. בטבילה המאמין מת לחטא וקם לתחייה עם המשיח לחיים חדשים. הטבילה מעניקה למאמין את החסד המקדש – חיי אלוהים – וחותרת אותו בחותם שלא ניתן להסירו. אין דרך חזרה: עלינו להמשיך במסע לישועה או למות במדבר.</p>	<p>יוח' ג 5, טיט' ג 5 רומ' ו 3-4 קכ"ק 1213</p>
<p>7. עם ישראל קיבל את התורה בהר סיני, וישוע קיבל את רוח הקודש אחרי שנטבל. חתימת הקודש (האישוש) משלימה את חסד הטבילה, נותנת לנו את רוח הקודש שמאחד אותנו בצורה איתנה עם המשיח, מקשר אותנו בצורה קרובה יותר לכנסייה ולשליחותה ועוזר לנו להיות עדים אמיתיים ואמיצים לאמונתנו – במילים ובמעשים.</p>	<p>קכ"ק 1303, 1316</p>
<p>8. בריתו של אלוהים עם ישראל נתפסה כאהבת נישואין בלעדית ונאמנה. ברית הנישואים הנוצרית היא סמל לאיחוד בין המשיח לכנסייה, שבו גבר ואישה מבססים ביניהם שותפות לכל החיים – לטובתם ולהולדתם ולחינוכם של ילדיהם. כמו באהבה המושלמת של אלוהים – איחוד, תמידיות, נאמנות ופתיחות לפוריות – הכרחיים לנישואים. הכנסייה היא משפחתו של אלוהים, והמשפחה היא ה"כנסייה הביתית".</p>	<p>קכ"ק 1601, 1604 קכ"ק 1655-1656 קכ"ק 1664</p>
<p>9. פולחנו של עם ישראל היה באוהל מועד. ישוע הכריז על ביאתו של "אוהל מועד חדש", שבו עם אלוהים יעבוד אותו בכל מקום "בְרוּחַ וּבְאֵמָת" (יוח' 4 21, 23).</p>	
<p>10. אלוהים הפך את עם ישראל לממלכת כוהנים וגוי קדוש, אך הוא גם ייחד את שבת לוי ובני אהרון לעבודת הקודש. בסעודה האחרונה ישוע הפך את שליחו לכוהנים של הברית החדשה. יורשיהם, הבישופים, מנציחים את הכהונה החדשה בתקדיש של הסמכות קודש.</p>	<p>קכ"ק 1539 שמות מ 13-15</p>
<p>11. כוהנים של הברית החדשה משרתים בשם ישוע, שהוא ראש הקהילה – המשכן החדש. המשיח הוא מקור כל הכהונה: הכוהן בברית הישנה היה בדמותו של המשיח, והכוהן בברית החדשה פועל כמייצגו של המשיח. ישנן שלוש דרגות של הסמכות קודש: בישופים, כוהנים ושמשים (דיאקונים).</p>	<p>קכ"ק 1548 קכ"ק 1591, 1593</p>
<p>12. "אֵינִי ה' רִפְאָךְ" (שמות טו 26). בני ישראל שמתו במדבר, שהוכשו על ידי נחשים, נרפאו כשהביטו בנחש הנחוש. ישוע הלך בכל הכפרים והערים וריפא כל מחלה וכל מדווה בעם. בימינו, באמצעות משיחת החולים הכנסייה מפקידה את החולים בידי האדון כדי שירפא ויושיע אותם.</p>	<p>במד' כא 4-9 מתי ט 35 יעק' ה 14 קכ"ק 1499</p>
<p>13. הדבר הראשון שנראה בחצר אוהל מועד היה מזבח הנחושת, שעליו הוקרבו הקורבנות לכפרת חטאי עם ישראל. ישוע נתן סליחת חטאים, ואז נכנס לקודש הקודשים עם דמו שלו, על מנת לרכוש ישועה נצחית עבור המין האנושי. המשיח הפקיד את יכולת המחילה בידי השליחים ויורשיהם, ובימינו סליחת החטאים המבוצעת אחרי הטבילה ניתנת באמצעותם בתקדיש הווידי (התשובה או הפיוס).</p>	<p>ויקי' ד 13-20 מרקי' ב 5 עבר' ט 12-14 יוח' כ 22-23 קכ"ק 1441-1442, 1486</p>
<p>14. כשישוע מת נקרעה פרוכת ההיכל וקודש הקודשים נפתח בפני כל. בימינו, במיסה – בסעודת האדון – אנחנו חווים מחדש את מה שחוה עם ישראל באוהל מועד ויכולים להיכנס אל קודש הקודשים.</p>	<p>עבר' ד 16</p>
<p>15. המיסה היא קורבן מכפר באמת. הכוהן הגדול הוא ישוע, המיוצג על ידי הכוהן, והקורבן הוא ישוע באיחוד איתנו. אנחנו מתחילים במזבח, מבקשים סליחה על חטאינו. בטקס החרטה אנחנו מטהרים את ליבנו קודם שנימצא בנוכחות אלוהים; הכוהן רוחץ את ידיו לפני תפילת ההודיה (הכניור שבאוהל מועד).</p>	<p>שמות ל 17-21</p>
<p>16. 'הקודש' הוא המקום הקדוש שבו היו המנורה (העשויה זהב), מזבח הקטורת (העשויה זהב) ושולחן לחם הפנים. במיסה הנרות מסמלים את ישוע, אור העולם; הקטורת היא סמל לתפילות הקדושים; הלחם הוא ישוע עצמו, לחם החיים.</p>	
<p>17. 'קודש הקודשים' הוא המקום שבו היה ארון הברית ובו לוחות הברית, הקן ומטה אהרון, המסמל את הכהונה. ארון הברית החדש, הבתולה מרים, נשאה ברחמה את ישוע – דברו הנצחי של אלוהים, לחם החיים והכוהן הגדול.</p>	<p>עבר' ט 3-5 התג' יא 19-2</p>

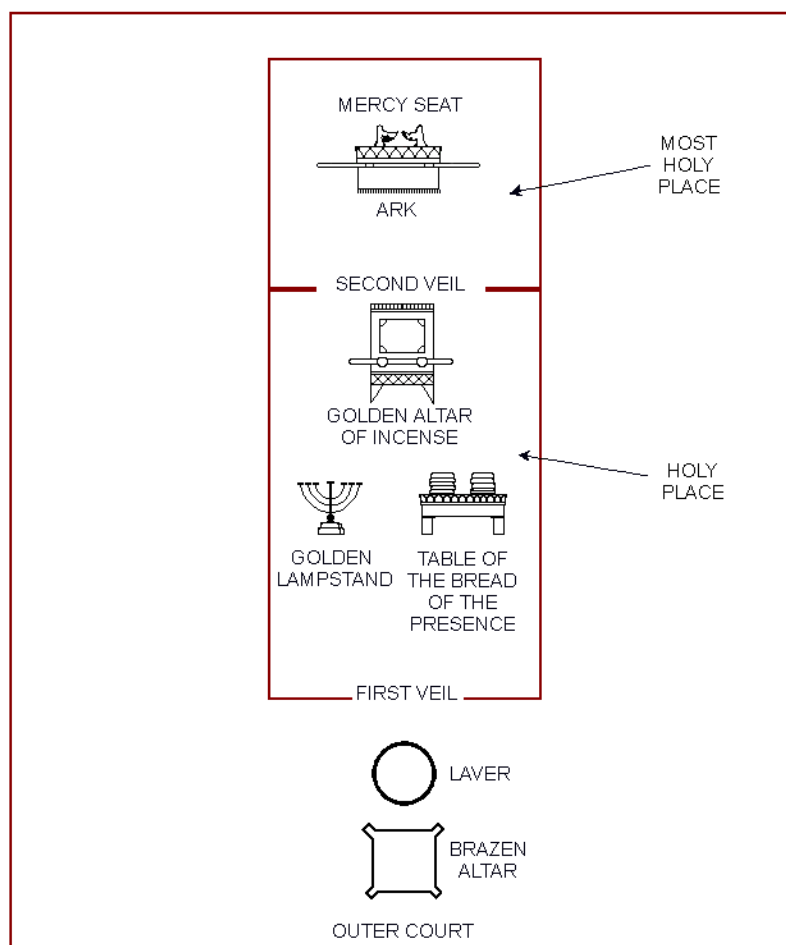
18. סעודת האדון היא מזון רוחני המכלכל אותנו במסענו לגן עדן. כשאנחנו מקבלים את לחם הקודש אנחנו מקבלים את ישוע עצמו.

(ד) התגשמות מוחלטת בגן עדן

1. אוהל מועד שימש כזיכרון לאירועים שקרו בהר סיני; הוא הפך אותם לממשיים לדורות הבאים של עם ישראל. אך הוא היה גם רמז וציפייה למקדש שייבנה מאוחר יותר בירושלים.
2. המיסה משמשת כזיכרון לרז הפסחא והשתתפות בו, מקום שבו קורבנו של המשיח נעשה נוכח. אך המיסה היא גם השתתפות בפולחן הנצחי בירושלים השמימית. בפולחן על פני כדור הארץ אנחנו לוקחים חלק בטעימה מהפולחן השמימי, ואנחנו מאוחדים עם כל המלאכים והקדושים.
3. ספר ההתגלות מתאר את הפולחן השמימי, שבו קיימים מאפיינים רבים מאוהל מועד – הקיימים גם במיסה:
פולחן ביום ראשון / שבת (א 10); כוהן גדול (א 13), כוהנים (ד 4); פרישות מקודשת (יד 4); מזבח (ח 3-4), מנורות (א 12); חרטה (2-3); קטורת (ה 8), ספר קדוש (ה 1); מן (ב 17), גביעים (טז); סימן הצלב (ז 3); שירי מזמור והלל (טו 3-4); הללויה (יט 1), קדוש קדוש קדוש (ד 8); שה האלוהים (ה 6); מרים הבתולה (יב 1-6); תפילת מלאכים וקדושים (ה 8, ו 9); חתונת השה (יט 9).
4. הקורבן הנצחי: **שה הפסח** הונצח בכל שנה **בחג הפסח** היהודי, וזה הושלם על ידי **רז הפסחא** של ישוע, שמוזכר ונוכח בכל חגיגה של **סעודת האדון** – שהיא בעצמה טעימה מהפולחן הנצחי בגן עדן.

קכ"ק 1382
יוח' ו 51; לוקס כב 19

קכ"ק 1104, 1364, 1367,
1090

The Tabernacle and Its Furniture